

This PDF you are browsing now is a digitized copy of rare books and manuscripts from the Jnanayogi Dr. Shrikant Jichkar Knowledge Resource Center Library located in Kavikulaguru Kalidas Sanskrit University Ramtek, Maharashtra.

KKSU University (1997- Present) in Ramtek, Maharashtra is an institution dedicated to the advanced learning of Sanskrit.
The University Collection is offered freely to the Community of Scholars with the intent to promote Sanskrit Learning.

Website
<https://kksu.co.in/>

Digitization was executed by NMM

<https://www.namami.gov.in/>

Sincerely,

Prof. Shrinivasa Varkhedi
Hon'ble Vice-Chancellor

Dr. Deepak Kapade
Librarian

Digital Uploaded by eGangotri Digital Preservation Trust, New Delhi
<https://egangotri.wordpress.com/>

कविकुलबुरु कालिदास संस्कृत विश्वविद्यालय, रामटेक

E

हस्तलिखित संग्रह

दाखल क्र. M 2387-① विषय शान्तिदेवाची माहात्म्य

नाव शान्तिमाहात्म्य कोथी

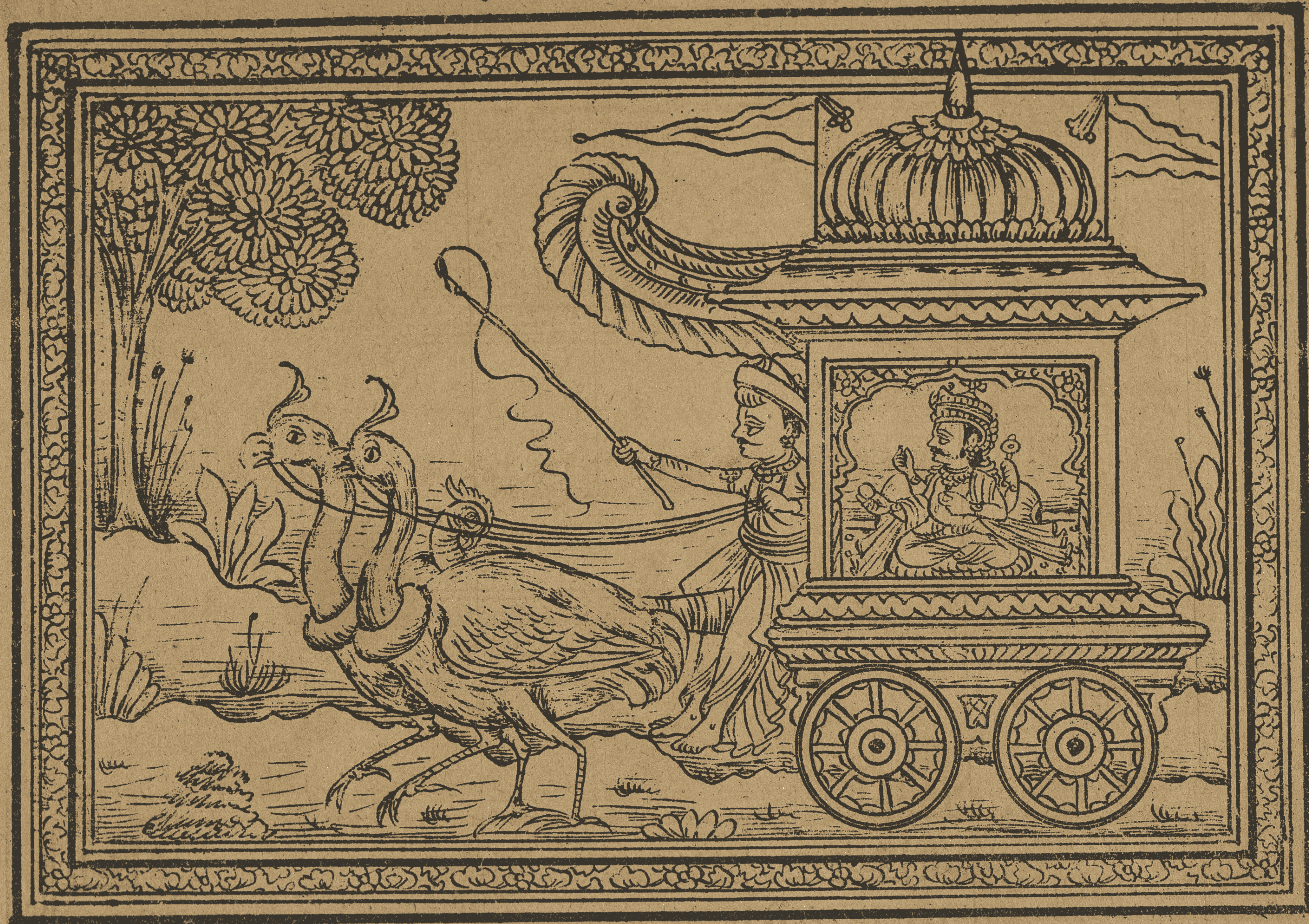
लेखक/लिपीकार —

पृष्ठ 17 काळ — पूर्ण/अपूर्ण

॥अथश्रीशनिमहात्म्यम्॥

श्रीगणेशायनमः॥ श्रीसरस्वत्यैनमः॥ श्रीगुरुभ्योनमः॥ ॐ नमोजीगणना
 यका॥ एकदंतावरदायका॥ स्वरूपसंदराविनायका॥ करीकृपामजवरी॥
 ॥१॥ आतांनमूं ब्रह्मकुमारी॥ हंसारूढवागीश्वरी॥ वीणाशोभेदक्षिणकरी॥
 विजयमूर्तीसर्वदां॥ २॥ नमनमाक्षेंगुरुवर्या॥ सरवमूर्तीकरुणालया॥ न-
 मूं संतश्रोतयांचापायां॥ अभेदभेदाकरुनीं॥ ३॥ आतांनमूं श्रीपांडुरंगा॥ या-
 वेतुवांकथेचियाप्रसंगा॥ निरसूनियांमाझ्याभवसंगा॥ करीकृपामजवरी॥
 ४॥ गुजराथभाषेचीकथा॥ नवग्रहांचीतत्त्वता॥ हीऐकतांएकचिन्ता॥ संक-
 टव्यथानबाधी॥ ५॥ आतांउज्जनीनामनगरी॥ राजाविक्रमराज्यकरी॥ ते-
 थीलचरित्राचीपरी॥ ऐकाचिन्तदेऊनियां॥ ६॥ कोणेएकेदिवसीप्रानःका-
 ठीं॥ बैसलीहोतीसभामंडळी॥ तेथेंमहांपंडितत्याकाळीं॥ लहानथोर
 बैसले॥ ७॥ ऐसीसभाबैसलीघनदाट॥ तेथेंचर्चानियालीसुभार॥ म्ह-
 णतीनवग्रहांतकोणश्रेष्ठ॥ सांगावेंनीरनिवडोनी॥ ८॥ कोण्याग्रहाचीकें-
 सीस्थिती॥ केंसीपूजाकेंसीमती॥ कोणरूपकेंसीगती॥ ऐसेंयथार्थसांगा-
 वें॥ ९॥ ऐसेंऐकतांचीउत्तर॥ पंडितसरसावलेसमोर॥ काढोनिपुस्तक-

संभार ॥ बोलतीनेय थामतीने ॥ १० ॥ प्रथम एक पंडित बोलिला ॥ रवीग्रह अ
से तो भला ॥ जो लागे त्याच्या उपासनेला ॥ त्यासी ग्रह पीडन बाधी ॥ ११ ॥ र
वी तो सूर्य नारायण ॥ जे नर झाले तत्परायण ॥ त्यांची विघ्ने होती निरसन ॥
महांसामर्थ्य रवीचें ॥ १२ ॥ आधिव्याधी दरिद्र ॥ स्मरण मात्रेंची होती दूर ॥ म
ग उपासना करी जो नर ॥ चिंतिले अर्थ सर्व पुरती ॥ १३ ॥ रवी तो सुरव्य देवत ॥
त्याची ण सर्व ही जाणा व्यर्थ ॥ नवग्रह आज्ञा पाळित ॥ ऐसाथेष्ट ग्रह हा ॥ १४
ऐकतां रवीची वार्ता ॥ आणि त्या दनर ग्रहांची कथा ॥ तेणे निवारे सर्व व्यथा
॥ ऐसे नवग्रह ही समर्थ ॥ १५ ॥ परी रवी असे बळी ॥ सर्वा माजी अतुर्बळी ॥
प्रत्यक्ष दिसतो नेत्र कमळी ॥ तो हा सूर्य नारायण ॥ १६ ॥ तव दुसरा पंडित
बोलत ॥ सोमासी असे बळ अद्भुत ॥ तो माळी असें म्हणवित ॥ वनस्पती पो
सीतसे ॥ १७ ॥ जयाचे आराध्य देवत ॥ शिव सोबकैलास नाथ ॥ त्याचा भा
ळीं हा विलसत ॥ म्हणोनी श्रेष्ठ जाणावा ॥ १८ ॥ चंद्र वर्षे अमृतास ॥ नृप करी
सर्व देवांस ॥ निशी राज महारूपस ॥ षोडशकळा जयासी ॥ १९ ॥ तो नगांजी
चकोणासी ॥ अती सौरव्य दाना सर्वासी ॥ सदां सर्वदां निर्मळ मानसी ॥ धन्य-

जयाचें पूजन ॥ २० ॥ मगतिसरापंडितबोलन ॥ ऐकरायासुनिश्चित ॥ मंग-
ळतोमहांसमर्थ ॥ कथाऐकनयाची ॥ २१ ॥ मंगळग्रहमहाभूर ॥ जैशीको-
तेरवडाचीधार ॥ तयानानकळेपार ॥ सर्वग्रहामाजीवरिष्ठहा ॥ २२ ॥ मंगळग्र-
हसोनार ॥ भूरताजयाचीअतिथोर ॥ परीतोपूजकासीकृपाकर ॥ मंगळकरीसर्व-
दां ॥ २३ ॥ जैगर्वधस्तुनिपूजानकरिती ॥ मगतोरवबळेउग्रमूर्ती ॥ विलयाजायसं-
ततीसंपती ॥ शेवटींनाराकरीजिवित्वाचा ॥ २४ ॥ तोचीपूजकासीसदांप्रसन्न ॥
सर्वअर्थकरीपावन ॥ सर्वदुःखनिरसोन ॥ अंतरबाह्यसंरक्षी ॥ २५ ॥ तवबोले-
चवथापंडित ॥ बुधअसेमहांबळिवंत ॥ बुधाचाप्रतापअद्भुत ॥ सर्वग्रहांमाजी-
॥ २६ ॥ बुधजातीचाअसेवाणी ॥ नवग्रहांतशिरोमणी ॥ विघ्नासतीतयाचा-
पूजनीं ॥ सर्वानंदभासकरी ॥ २७ ॥ बुधजावरीकृपाकरी ॥ लक्ष्मीवंतत्यासीकरी
॥ ऐसातोमहांपरोपकारी ॥ बुधग्रहजाणिजे ॥ २८ ॥ बुधग्रहआहेज्यासनीद ॥
त्यासीमार्गसत्ततीरुभट ॥ कोणत्याकार्यासहीतूट ॥ तोनकरीकल्यांती ॥ २९ ॥
बुधाचीबुद्धीभारी ॥ कोणासीनिष्ठुरतातो नकरी ॥ संसारचिंताहरी ॥ प्राणिमा-
त्राची ॥ ३० ॥ मगबोलेपांचवापंडित ॥ गुरुचेंसामर्थ्यअसेअद्भुत ॥ गुरुतोश्रेष्ठ

सर्वानं ॥ इंद्रादिदेवांसमस्तां ॥ ३१ ॥ गुरुज्ञानाचानकळे पार ॥ भाविकांसीतोकरु
 णाकर ॥ कर्मअकर्माकरीचूर ॥ भवभयव्यथेसी ॥ ३२ ॥ दुःखआणिदरिद्ररोग
 ॥ स्मरणमात्रेहोयभंग ॥ नवग्रहांतमहायोग ॥ ऐसागुरुजाणिजे ॥ ३३ ॥ गुरु-
 जातीचाअसेब्राम्हण ॥ सर्वानश्रेष्ठअसेवर्ण ॥ सर्वदेवकरिनीमान्य ॥ गुरुवच-
 नासीं ॥ ३४ ॥ गुरुअसेज्ञानाचापुरा ॥ तथाचासाम्यासीनसेदुसरा ॥ त्यापुढेंतुरेची
 थारा ॥ कल्पनेचाकदांही ॥ ३५ ॥ म्हणोनीकरितांगुरुसेवा ॥ मगग्रहांचाकोण-
 केवा ॥ गुरुसर्वभावेभजावा ॥ तेणेंसंतोषसर्वग्रहांसी ॥ ३६ ॥ शिवकरीगुरुपू-
 जनासी ॥ तेथेंपाडकायइतरांसी ॥ ऐसाश्रेष्ठजोसर्वासी ॥ आगमागम ॥ ३७ ॥ त
 वसहावापंडितबोलिला ॥ शक्रग्रहअसेबहुभला ॥ जेणेंराक्षसांउपकारकेला
 ॥ संजीवनीमंत्रेंकरूनियां ॥ ३८ ॥ शुक्रगुरुतोदैत्यांचा ॥ त्रिभुवनीधाकवहाती
 जयाचा ॥ पारनकळेसामर्थ्याचा ॥ म्हणोनीश्रेष्ठजाणांवा ॥ ३९ ॥ शक्राचीशक्ती
 आहेफार ॥ तोकर्माकर्माचाकरीचूर ॥ विघ्नेंपळतीदुरचादुर ॥ ॥ शक्राचेंनामधे-
 तां ॥ ४० ॥ शक्रपूजनीजेतत्पर ॥ त्यांचाशौर्यासीनाहींपार ॥ जोदिव्यदेहीनिरंतर
 ॥ एकाक्षतो ॥ ४१ ॥ आधिव्याधीदुःखदरिद्र ॥ स्मरणमात्रेहोतीदूर ॥ सर्वांभीष्टपरि

कर ॥ प्राप्त करी पूजको ॥ ४२ ॥ नवग्रहांत शिरोमणि ॥ ज्याचामहि मावर्णिनी पुराणी ॥
 मान्यता श्रेष्ठ सर्वाहुनी ॥ शुक्राची असे जाणयां ॥ ४३ ॥ ऐसे हे सहाय ह ऐको निराजा ॥
 तर्जनी मस्तक डोलवी वोजा ॥ म्हणें उत्तम कथिलें काजा ॥ अखंड तयांतें स्मरावें ॥ ४४ ॥
 आणिक ग्रहाहिले कोण ॥ सांगा पंडित हो निवडून ॥ कैसी त्यांची नामे रवूण ॥ त्या
 मूर्तीसी बोलिजे ॥ ४५ ॥ मग संकेतें बोले पंडित ॥ राहू आणि दुसरा केत ॥ हे उभयतां
 अती अद्भुत ॥ दैत्य कुळीचे असती ॥ ४६ ॥ मातंग जातीचे दोन्ही ॥ दुष्ट क्रिया म्हणवो-
 नी ॥ त्यांच्या दर्शने चंद्र सूर्य दोन्ही ॥ चळचळीं कांपती ॥ ४७ ॥ राहू पीडी चंद्रासी ॥ केतू
 तो सूर्यासी ॥ ग्रहण बोलिजे तथासी ॥ प्रत्यक्ष दृष्टी दिसतसे ॥ ४८ ॥ प्राणिमात्र सर्वजन
 ॥ त्यासीं नसांडिती पीडे विण ॥ परी केलिया पूजन स्मरण ॥ किंचित पीडा करिती ते ॥
 ४९ ॥ राहू महां पीडक अनिवार माया ॥ तद्दूषची केतू जाणराया ॥ उभयतांची ए-
 कचर्या ॥ पूजन स्मरणे संतोषती ॥ ५० ॥ सर्वग्रहां परिस असती क्रूर ॥ जनासी-
 पीडा करिती फार ॥ म्हणोनि पूजन स्मरण निरंतर ॥ राहू केतूचे करावें ॥ ५१ ॥ तब
 नववा पंडित बोलत ॥ शनि ग्रह श्रेष्ठ अवघ्यांत ॥ बलाढ्य होय अती अद्भुत ॥ नक
 ठेकळा तयाची ॥ ५२ ॥ तो ज्या वरी करी कृपा ॥ त्यासी सर्व मार्ग असे सोपा ॥ ग्रहादि

स्यात्तावरी छापा ॥ तया शनिग्रहाचा ॥ ५३ ॥ जावर तो कोपासीचढे ॥ तयावर नाना
 विघ्नें होती रोकडे ॥ तयाचा संसार विघडे ॥ नरा हे कल्यांती ॥ ५४ ॥ शनिदेव महां को-
 धी ॥ जाचा पराभव नो हे युद्धी ॥ देवदांनवां विश्रुती ॥ दुःखदाता शनिदेव ॥ ५५ ॥ जो कां
 भाविक सज्जन नर ॥ तो या ग्रंथाचा करी आदर ॥ पूजन स्मरण निरंतर ॥ त्यावरी कृपा क-
 री शनिदेव ॥ ५६ ॥ शनैश्वराची मूर्ती काळी ॥ तो या तीचा होय तेली ॥ चरण पंगू स्फुरत चां-
 गली ॥ पूजा करी काळ भैरवाची ॥ ५७ ॥ त्याची दृष्टी पडे जयावर ॥ तयाचा करी चकना-
 चूर ॥ अथवा कृपा करी जयावर ॥ त्यासी सर्वानंद प्राप्त होय ॥ ५८ ॥ दृष्टीचा ऐका चमत्का-
 र ॥ जन्मला जे व्हां शनैश्वर ॥ ते व्हां दृष्टी पडली पित्यावर ॥ तेणें कुष्ठ भरला सर्वंगी ॥ ५९
 पित्याचार्यी जो होता सारथी ॥ तो पांगूळ झाला निश्चिती ॥ अश्वचिन्याने भ्रांशती ॥
 अंधत्व आलें तत्क्षणी ॥ ६० ॥ ते व्हां त्यानी उपाय केले फार ॥ तरी गुण नये अनुमात्र ॥
 नव दृष्टी फिरवी शनैश्वर ॥ नव तिघेही आरोग्य जहाले ॥ ६१ ॥ ऐसें ऐकतां राजा विभ्रम
 हां सोनि बोले सप्रेम ॥ म्हणें पुत्र जन्मोनी काय काम ॥ ऐसा अथवित्र जो ॥ ६२ ॥ तो पुत्र
 नव्हे केवळ वेरी ॥ जो उपजतांच ऐसें करी ॥ तो पुढें काय न करी ॥ सांगा पंडित हो ॥ ६३ ॥
 ऐसें बोलिला हां सोन ॥ करीं राळी वाजवी गर्जोन ॥ सभेसी विनोद वचन ॥ म्हणे हा पुत्र के-

साहो ॥ ६४ ॥ ऐसें बोलतां ते अवसरी ॥ कैसी वर्तली नवल परी ॥ ती ऐकवी आताचतुरी
 ॥ चिचढेउनियां ॥ ६५ ॥ त्यास मयीं शनि देव विमानी ॥ जात होते बैसोनी ॥ रायाचें वाक्य
 ऐकतां तक्षणी ॥ विमान रवालीं उतरलें ॥ ६६ ॥ अकस्मात येऊनी सभेंत ॥ बैसले ते व्हं
 विमानासहित ॥ तव पाहाते जाहाले सभापंडित ॥ म्हणती आलेशनि देव ॥ ६७ ॥ मग-
 राव उवे झडकरोनी ॥ जाउनी न मन करी चरणी ॥ तव राकिला सिडकारोनी ॥ शनि देवा
 ने ॥ ६८ ॥ म्हणें तूं राजा ऐसा मस्त ॥ टवाळी करिशी अद्भुत ॥ याचाच मत्कार क्षणांत ॥ दा-
 वीन पाहे आताची ॥ ६९ ॥ तूं फार करितो सीटवाळी ॥ नसती चचविली कळी ॥ तरी क-
 न्याराशी समूर्जी ॥ तुजलाय हमी आलों ॥ ७० ॥ तरी पाहे माझाच मत्कार ॥ तूं नको करंग
 र्वफार ॥ ऐसें वदोनी अतिसत्वर ॥ विमाना रूढ पेंझाला ॥ ७१ ॥ नव तो रावलागे चरणासी
 ॥ म्हणे रुपाकराची दीनासी ॥ अन्याय घाली पोरासी ॥ रुपा लुवा शनि देवा ॥ ७२ ॥ तरी
 तो नमानीच शनि देव ॥ म्हणे मी तुजदारव वीन अनुभव ॥ ते व्हं मनीं सिंन जाहालाराव ॥
 चिंता मानसी फार करी ॥ ७३ ॥ मग म्हणत से पंडितांला ॥ आम्ही महांग्रह उगाची छळि
 ला ॥ तो आतां कष्टवील आम्हाला ॥ तरी कैसें करावे आतां ॥ ७४ ॥ जें जें पुढें होयार ॥ म्हणे
 नी बुद्धीसुचेत दनुसार ॥ तरी जें असेल लिखिताक्षर ॥ तैसें आता होईल ॥ ७५ ॥ राव-

दिलगीरजाहालामानसीं॥ विसर्जनकरीसभेसी॥ जानाशालामंदिरासी॥ कांहीअं
नरींरुचेना॥ ७६॥ करूनियांसंध्यास्नान॥ मगकरीतसेभोजन॥ तदनंतरकरिताजा
हलावायन॥ नावेकपलंगावरी॥ ७७॥ ऐसेंकरितांएकमास॥ जहालारायाविक्रमास
॥ मगकायवर्तलेंत्याकथेस॥ तेंचीआतांपरिसीजे॥ ७८॥ रायाविक्रमासीआलाशनी
॥ बारावाअतीचूरस्थानी॥ जेणेंआसिलेबहुतप्राणी॥ अभाविकांपीडीतसे॥ ७९॥
तेव्हांपंडितबोलतीवाचे॥ रायापूजनकरीशानिग्रहाचे॥ साडेसातवर्षेनेमाचे॥ साम
र्थ्यआहेजाणिजे॥ ८०॥ तुम्हींविनोदेंहोसलाशनीसी॥ नरीतोकष्टवीलतुम्हासीं॥ जो
कांगांजीत्रैलोक्यासी॥ तोचिहामहाग्रहजाणिजे॥ ८१॥ चित्तकरूनियांएकाग्र॥ ऐ
कावापूजेचाप्रकार॥ जेणेकरूननिशानेश्वर॥ रूपाकरीलतुम्हावरी॥ ८२॥ प्रथमकरूनी
औषधीस्नान॥ मगकरावेंप्रतिमेचेंपूजन॥ अश्वाचानालघेउन॥ त्याचीप्रतिमाकरावी
॥ ८३॥ शास्त्रविधीपूजानिर्धार॥ मगतेलअभिषेककर॥ मृत्तिकेचाकुंभावर॥ त्याची-
स्थापनाकरावी॥ ८४॥ स्थापनासालियाजाण॥ पूगीफलब्राम्हणासदेउन॥ तेवीस
सहस्रजपसंपूर्ण॥ यथासांगकरावा॥ ८५॥ जपसंख्याजालियावरी॥ चतुर्थीशहव
नकरी॥ हवनजालियाउपरी॥ दानेंकरावीशनीचीं॥ ८६॥ मगजपकर्त्याब्राम्हणा

सी॥ शनैश्वररूपमानूनित्यासी॥ दक्षिणां देऊनि पूजेसी॥ प्रसन्नचि करावें॥ ८७॥ मग क
 रावें ब्राम्हणभोजन॥ यथाशक्ती द्यावें दान॥ ब्राम्हणतृप्त होतां पूर्ण॥ संतोष पावेशनि दे
 व॥ ८८॥ जे वीरक्षी बाळकासी माता॥ तैसे रक्षी निजभक्ता॥ पंडित म्हणती राया समर्था
 ॥ गोष्ट येवटी ऐकावी॥ ८९॥ राजा म्हणे पंडितां ला॥ शनी नमानी च आम्हा ला॥ तोचि मा-
 ना पिता वडिला॥ रक्षी तोची पैजाण॥ ९०॥ मग बोले विक्रम पंडितां सी॥ तुम्ही जावें आपु
 ल्या गृहा सी॥ जें होणार असेल तें निश्चये सी॥ घडूनिये ईल नटलेची॥ ९१॥ ऐसें बोले नि
 यां उत्तर॥ काय झाला चमत्कार॥ चित्त करूनियां स्थिर॥ श्रवण करावें सर्व ही॥ ९२॥ असो
 मग कोणे एके दिवसी॥ दोन प्रहराचा समया सी॥ कारवान वेपें उज्जनी सी॥ घोडे विक्राव
 या आला शनि देव॥ ९३॥ रूपया लोनीं आपुलें॥ वारूविकावया आणिले॥ तव तेथें गि
 राईक पातले॥ रावही आला त्या स्थानी॥ ९४॥ तेव्हां किंमत पुसत सेरावो॥ तया सी म्ह-
 णे शनि देवो॥ वारू फिरवूनि पाहा हो॥ मग कळेल मोल तयाचें॥ ९५॥ तेव्हां सारंगावा
 रूखाव आणवित॥ चाबूक स्वारांशीं वरी बैसवित॥ तेणे घोडा फिरविला चोगानांत॥
 अती उत्तम फिरतसे॥ ९६॥ तव दुसरा घोडा अबल रव॥ त्याचें मोल रुपये लक्ष एक॥
 तो सोडोनी तात्काळिक॥ आणिला विक्रमापासी॥ ९७॥ तव त्यासो दागरे काय केले
 ॥ राया विक्रमासी च बैसविलें॥ घोडा फिरविताराव बोले॥ अती उत्तम फिरतसे॥ ९८

तव त्याघोड्यासी कोरडामारितां ॥ तेव्हां घोडाला गगन पंथा ॥ पवन वेगें वारू जातो ॥
 महानं तते ममयीं ॥ ९९ ॥ अधिक कोरडामारितां ॥ तों तों अधिक जाय पंथा ॥ थोर
 अवस्था होत चित्ता ॥ केवी वर्तले म्हणोनी ॥ १०० ॥ दूर देश अति उजाडी ॥ तेथें घोर वन
 महान्झाडी ॥ तेथें नदीचा पेल थडी ॥ घोडा जाऊनि उतरला ॥ १ ॥ तेथें राव उतरला रवा
 ली ॥ तवन वलपरी वर्तली ॥ वारूना ही नदी गुप्त जाहली ॥ झाडा झुडांस हीत ॥ २ ॥ तेव्हां
 आश्चर्य वारले विक्रमासी ॥ म्हणो ईश्वरी गतीन कळे कोणासी ॥ वारू आणि वनासी ॥
 काय विचार पेंजाला ॥ ३ ॥ तव अस्तासि पावला वासर मणी ॥ अंधः कार प्रवर्तली रज-
 नी ॥ पुढें मार्ग न दिसे नयनीं ॥ मग तेथें चीप हूडला ॥ ४ ॥ चार प्रहर गेलिया वरी ॥ उद-
 यास आला तमारी ॥ मग तो एकानगराचा मार्ग धरी ॥ राजा विक्रम आयला ॥ ५ ॥ तव
 तेथूनि चास्योजने दुरी ॥ नामलिं दानामनगरी ॥ तेथे जाता झाला ते अवसरी ॥ हू हू
 पो हो चला ॥ ६ ॥ इकडे उज्जनीची कथाराहिली ॥ ती आना पाहिजे प्रवण केली ॥ नगर
 जने वाट पाहिली ॥ चार प्रहर रायाची ॥ ७ ॥ तेव्हां सोदागर म्हणो प्रधानासी ॥ सत्वर
 शोधूनि आणा वारायासी ॥ कोणी कडे न ले वारू सी ॥ राया विक्रमाने ॥ ८ ॥ तव पाहाने
 जाले नगरा बाहेर ॥ कोसी दो कोसी कोसचार ॥ यरी कोठें न दिसे राजेश्वर ॥ मग चिंता

प्रवर्तली ॥ ९ ॥ तेव्हां सौदागर म्हणे प्रधानासी ॥ वारूद्या आमुचा आम्हासी ॥ नाहीतरी त्वरे
 सी ॥ पैकाद्यावा वारूच्या ॥ १० ॥ तेव्हां प्रधानासी पडली चिंता ॥ मनीं म्हणे कैसें करावें आ
 नां ॥ रायाचा शोध न लागे तत्वां ॥ सौदागरें आडविलें ॥ ११ ॥ मग प्रधानें काय केलें ॥
 सौदागरासी बोलाविलें ॥ म्हणें वारूचें मोल काय वहिलें ॥ तें सांगावें आम्हासी ॥ १२ ॥
 तया नेमोल सांगतां झडकरी ॥ मग पैकाद्यातला त्याचे पदरीं ॥ तेव्हां प्रधानासी पुसो
 नीस त्वरी ॥ जाता झाला शनिदेव ॥ १३ ॥ सौदागर गेलिया पाठी ॥ मार्गे काय वर्तली गो
 ष्ठी ॥ नगर जनहोती कष्टी ॥ देश पट्टे घुंडिलीं ॥ १४ ॥ नगरीं झाली ऐसी परी ॥ इकडे रा
 जा विक्रम काय करी ॥ तयातामलिंदा पूर नगरीं ॥ ग्रामा माजी प्रवेशाला ॥ १५ ॥ तव तथें
 व्यवहारी सावकार ॥ जाती वेश्य धनारूप थोर ॥ तेव्हां तयाचे दुकानावर ॥ राजाना वेक
 स्थिरावला ॥ १६ ॥ सावकाराचे दुकानीं ॥ विक्री होतसे द्विगुणी ॥ त्याणे मला माणूस जा
 णोनीं ॥ आदर केला तयाचा ॥ १७ ॥ मग व्यवहारी बोले भावें ॥ तुम्ही आतां मुखमार्जन करा
 वें ॥ जातीचे कोण आहा सांगावें ॥ नाम ग्राम तुमचें ॥ १८ ॥ राजा म्हणे तया वेश्यासी ॥ आ
 म्ही क्षत्रिय असों परियेसी ॥ आमुचा मुखरव दूर देशीं ॥ क्षण येक येथें उतरलों ॥ १९ ॥
 मग सावकारें करविला पाक ॥ अति उत्तम षड्रसादिक ॥ भात पुऱ्यासांडगे देख ॥ कर

श०
६

विलेबहू प्रकार ॥ २० ॥ मगतो वैश्य मृणे क्षत्रिया ॥ उवावे गोजे वावया ॥ भोजन करु
नील वलाह्या ॥ मगजा वेंसरवरूप ॥ २१ ॥ मगराव करी संध्या स्नान ॥ सत्वर सारिता
झाला भोजन ॥ उत्तम प्रकार चें पकवान्न ॥ सेवूनी तृप्ती पावला ॥ २२ ॥ ते व्हां वैश्य ह्म
णे क्षत्रियासी ॥ सत्य सांगा वें आम्हासी ॥ मग विक्रमे यथार्थ कथिलें त्यासी ॥ ते व्हां
तो निज अंतरी समजला ॥ २३ ॥ आतां त्या सावकाराची कन्या ॥ नामनिचें अलोलि
का ॥ निचापण हाचि देखा ॥ इच्छिला वरवरावा ॥ २४ ॥ परीति सी नमिले इच्छा
वर ॥ वैश्य शोध करी निरंतर ॥ नवहा विक्रम राजा परिकर ॥ म्हणे यासी द्यावी कुमा
रिका ॥ २५ ॥ ते व्हां तो बोले कुमारिकेसि ॥ बाई उत्तम वर आणिला तुजसी ॥ आतां तूं
माल घाली यासी ॥ न करी अनमान ॥ २६ ॥ हा स्वरूपें आदेसेंदर ॥ बत्तीस लक्षणी
परिकर ॥ हा भाग्यवंत जाणवर ॥ यासी वरी कुमारिके ॥ २७ ॥ ते व्हां कुमारी काय बो
ले पित्यासी ॥ तुम्ही बहूत वर्णितां यासी ॥ परी न भरतां सममानसीं ॥ नवरीं यासीं
निर्धारिं ॥ २८ ॥ आज पाहीन याचें लक्षण ॥ कैसेंचातुर्य काय ज्ञान ॥ भाषणा व-
रूनी प्रमाण ॥ सर्व कळें येईल ॥ २९ ॥ ऐसें वदतां झाली सांज ॥ नव अस्तासी गेला
भानूराज ॥ पित्यासी म्हणे महाराज ॥ पांथिकासी पाठवा वें ॥ ३० ॥ मग वैश्य म्हणे

६

स्रभियासी ॥ जावेनिद्राकरावयासी ॥ अतिरम्यचित्रशाळेसी ॥ तेथेंसर्वविदित
 होईल ॥ ३१ ॥ मगतोविक्रमउठोनीचालिला ॥ जेथेंहोतीचित्रशाळा ॥ तेथेहंसम
 यूरकोकिला ॥ नानाप्रकारचेलेपिले ॥ ३२ ॥ चित्रेंरेरिवलीबहुकुशळता ॥ वारूआ
 णिगजरथा ॥ चित्रकारेंचित्रेंरेरिवतां ॥ आळसकांहींनकेला ॥ ३३ ॥ पुढेंपाहेराजा
 नयनीं ॥ तवअपूर्वमंचकदेरिवलानयनीं ॥ त्यावरपासोडालेपदोन्हीं ॥ आथरूण-
 घातलेसे ॥ ३४ ॥ रत्नरवचितसरंगयलंग ॥ त्यावरीनानापरीचेरंग ॥ जाईजुईपुष्प
 सरंग ॥ सेजकेलीअनीनिगुती ॥ ३५ ॥ वरतीलोंबतीमोतियांचेघड ॥ चांदवाकरि
 तसेफडफड ॥ समयाजळतीधडधड ॥ चतुष्कोणींचारपें ॥ ३६ ॥ ऐसेंपाहोनिरा
 वशालाचकित ॥ म्हणेनकळेकायआहेदृत्तांत ॥ हाकोणदेशकोणतीगत ॥ हाई
 लतीकळेना ॥ ३७ ॥ कर्माच्यागतीअसतीगहन ॥ जेंजेंहोणारतेंतेंचुकेना ॥ तेंतेमो
 गिल्यावीणसुटेना ॥ देवांदिकांसर्वासी ॥ ३८ ॥ तरीहेशनिदेवाचेछळण ॥ त्याणें
 हीरचिलीमायाजाण ॥ आतांहोणारतेंहोयआपण ॥ जोसर्वासीपीडीतसे ॥ ३९
 ॥ ऐसामनींकरोनींविचार ॥ मगनिद्राकरीराजेवर ॥ तयापलंगींसाचार ॥ साव
 धाननिजेअंतरां ॥ ४० ॥ नानापरीचेकरीविचार ॥ बुत्थीचतरंगअपार ॥ म्हणेनी

निद्रानयेसाचार ॥ परीमुख आछादन केलेंसे ॥ ४१ ॥ रायेंकेलीऐसीपरी ॥ मगवैश्य
 कन्यकाकायकरी ॥ पंचारतीयेऊनिकरी ॥ आलीरंगमहालाकारणें ॥ ४२ ॥ निणें
 केलासर्वभृंगार ॥ गळांशोभतीमोतियांचेहार ॥ केदारकस्तुरीकर्पूर ॥ सुगंधद्र-
 व्येंआणिलीपें ॥ ४३ ॥ पांईपैजणनेपुरें ॥ तांझणत्कारकरितीगजरें ॥ पदकासीज
 डिलेदिव्यहिरे ॥ त्याचेंतेजफांकतसे ॥ ४४ ॥ नीजेंसीपुतलीचकेवळ ॥ बत्तीसल
 क्षणीवेलहाळ ॥ मृगनयनानाभविशाळ ॥ येऊनिउभीवाकली ॥ ४५ ॥ रावनिद्रचें
 भीषकरून ॥ पलंगीपहुडलासेजाउन ॥ तोनउठेरेसेंजाणोन ॥ मगकुमारिका
 कायकरी ॥ ४६ ॥ चंदनपात्रयेऊनिहाती ॥ अलोलिकाहोयशिंपिती ॥ तरीजा-
 गानहोयनृपती ॥ कोणेंहीप्रकारेंकरोनियां ॥ ४७ ॥ ऐसीएकप्रहरजालीकशी ॥
 जागानहोयमगझालीहिंपुटी ॥ मुक्तहारठेवूनिरवुंटी ॥ निद्राकरीसचिंत ॥ ४८ ॥ त
 वनिद्राआलीकामिनीसी ॥ मगरावउघडितांमुरवासी ॥ विचारकरीनिजमानसी ॥
 मींसत्वधीरगृणवितों ॥ ४९ ॥ परोपकारीमाझेमन ॥ पापासीभितोरात्रंदिन ॥ ही
 नवकन्याअसेजाण ॥ कैसेंभाषणकरावें ॥ ५० ॥ ऐसाविचारकरीनिजमानसी ॥
 तवतोनिद्राभरकामिनीसी ॥ मगपाहानाझालाचित्रासी ॥ तेथेंअपूर्ववर्तलें ॥ ५१ ॥

चित्रोचाहंसनिर्जीव ॥ परितोकाय करिता झालालाघव ॥ रवालीउतरांनी सावयव ॥ हा
 राचीं मोलें मक्षीतसे ॥ ५२ ॥ रावपाहूनी झालाचकित ॥ मनीं म्हणे हे आश्चर्यमान ॥ प
 री हे गोष्टी अनुचित ॥ दुःस्वदायक आपणासी ॥ ५३ ॥ जरी हा हार घ्यावा काढूनि ॥ त
 री ब्रीद जातसे निरसूनि ॥ परासी दुःस्व नद्यावें म्हणोनी ॥ ब्रीद असे माझे हें ॥ ५३ ॥
 परंतु गोष्टी हे अघटित ॥ आपणा दुःस्व होईल प्राप्त ॥ तें ग्रहदशेचें मानसत्य ॥ परी-
 हा हार न काढावा ॥ ५५ ॥ ऐसा निश्चय रायें केला ॥ इकडे सर्व हार हंसें गिळिला ॥ तें
 पाहूनिराव निजला ॥ कुमारिके शो जारी ॥ ५६ ॥ तव उगवला से दिन ॥ कुमारी उवली
 स्वडबडोन ॥ म्हणे हा पित्याने वर आणिला जाण ॥ अती मूर्ख न पुंसक ॥ ५७ ॥ मनीं
 क्रोध आला भारी ॥ उठोनी चालली झडकरी ॥ तव ती हार पाहे खुंटीवरी ॥ तेथे कां
 हीं दिसेना ॥ ५८ ॥ हार न देरवे कुमारिका ॥ ती म्हणे पांथिका अविवेका ॥ हार घेऊनि
 महांठ का ॥ निद्रा केली स्वरूप ॥ ५९ ॥ तरी हार देई माझा झडकरी ॥ तुज पच-
 णार नाही चोरी ॥ ऐशी या गोष्टी नेतु झीथोरी ॥ राहाणार नाही तत्त्वतां ॥ ६० ॥ तरी
 हार दे माझा मज प्रती ॥ मग त्वांचला वें आपुल्या पंथी ॥ याची चर्चा जहालिया नि
 श्चिती ॥ नाश होईल शरिराचा ॥ ६१ ॥ तव पांथ म्हणे कुमारिका ॥ हार नाही आम्हां

सीगउका ॥ येथेंनिद्राकेलीम्हणोनिदेखा ॥ आळघालिसीआम्हावरी ॥ ६२ ॥ त
 वतीकुमारीसंतसमनी ॥ पित्यासीसंगेतत्सणी ॥ म्हणेइच्छावरआणिलामज-
 लागोनी ॥ त्याचेंलक्षणअतिउत्तम ॥ ६३ ॥ तुह्मींठकचोरआणिलाघरा ॥ तोतस्क
 रविद्येमाजीपुरा ॥ तेणेंचोरिलेंमाझियाहारा ॥ तरीतोमागुनीघेईजे ॥ ६४ ॥ तेव्हांवे
 इयम्हणेपांथिकासी ॥ तुजविश्रामदिल्हाकासयासी ॥ तरीतूंहारघेऊनिबेसला
 सी ॥ बराझालासीउतराई ॥ ६५ ॥ उत्तमभोजनदिधलेंदेखा ॥ आणिहीअर्पिलीनि
 जकन्यका ॥ ऐसेंअसतांमहामूर्खा ॥ हेकायआचरलासी ॥ ६६ ॥ बराचफेडिला
 उपकार ॥ देईममकन्येचाहार ॥ मगत्वांजावेंसत्वर ॥ आलियापंथें ॥ ६७ ॥ तवरा
 वम्हणेसावकारासी ॥ तुमचाहारनाहींसजपासी ॥ हाकर्मभोगवोढवलासायासी
 ॥ नसतेचिविघ्नहें ॥ ६८ ॥ तेव्हांसावकारासीक्रोधआला ॥ तेणेसेवकांसीहुकूमके
 ला ॥ बंधनकरावेंयातस्कराला ॥ मारद्यावानिष्ठुरपणें ॥ ६९ ॥ यासीमारदिल्या-
 वांचून ॥ हारहस्तगतनहोयजाण ॥ हापक्षाचोरम्हणोन ॥ ऐसेंलक्षणपेंयाचे ७०
 ॥ मगतेसेवकांवनिसत्वर ॥ बांधिलातोमुशाफर ॥ अतिशयदिल्हामार ॥ द
 यानाहींअंतरी ॥ ७१ ॥ तेमारितीनिष्ठूरहोऊनी ॥ दयानसेअंतःकरणी ॥ मारा-

मारा ऐश वचनी ॥ वैश्य ते कहां बोलत ॥ ७२ ॥ मारु नियां केला जर्जर ॥ म्हणती
 हार देई गा सत्वर ॥ महानिर्दय निष्ठुर ॥ दयानये कोणासी ॥ ७३ ॥ राव म्हणे वैश्या
 सी ॥ हार नाही आम्हा पाशी ॥ कष्ट वितोसी शारिरासी ॥ वधाची जाण का सया
 ॥ ७४ ॥ तें वैश्य म्हणे सेवकंला ॥ हा पक्षात स्कर नव्हे मला ॥ अद्याप नाही कबू
 ल आला ॥ मार रवा तो निःशंक ॥ ७५ ॥ मगतो व्यवहारी काय करी ॥ जाउनी राया
 चे दरबारी ॥ रावचंद्र सेनाश्रुत करी ॥ सांगे सकळ वर्तमान ॥ ७६ ॥ तें ऐकूनि राजेश्व
 र ॥ म्हणे आणा तो तस्कर ॥ ऐसे वचन ऐकोनि सत्वर ॥ सारे सेवक धांवले ॥ ७७ ॥ वं
 धन करोनी त्या विक्रमासी ॥ आणिते झाले राया पासी ॥ प्रणिपात करी वेगोसी ॥ स
 न्मुख उभारा हिला ॥ ७८ ॥ मगराव बोले पांथिकासी ॥ हार नाही कीं तुज पासी ॥
 तो देई आतां सावकारासी ॥ प्राण वांचवी आयुला ॥ ७९ ॥ तव विक्रम बोले वच
 न ॥ ऐकराया चंद्र सेना ॥ हार घेतलानीं जाणा ॥ असत्य न बोले कदाही ८०
 ॥ हाराचा सांगावा विचार ॥ तरी वृथा म्हणाल सर्वत्र ॥ न घडे तोची विचार ॥ घ
 डला असे समर्थी ॥ ८१ ॥ आम्हां ग्रह नाही सा नकूल ॥ नसती उत्पन्न होती क
 ळ ॥ त्याची काय करूनि हळहळ ॥ होणार ते होतसे ॥ ८२ ॥ वरें चोरी न करावी

परंतु केली ॥ परी आतां पाहिजे क्षमा केली ॥ सर्व अपराध पोटी घाली ॥ कृपा करी म
 हाराजा ॥ ८३ ॥ ऐसें एक तारा जेश्वर ॥ क्रोधें संतप्त जे साखदिरांगार ॥ गर्जना करून
 सत्वर ॥ काय बोलता जाहाला ॥ ८४ ॥ सेवकां म्हणे उठा सत्वर ॥ तोडायचे चरण कर
 ॥ राकून घानगरा बाहेर ॥ अन्न उदक न घावें ॥ ८५ ॥ ऐसारायाचा अविवेक ॥ मूढ म-
 ती तो सकळिक ॥ नाहीं कोणी ही भाविक ॥ यथाराजा तथा प्रजा ॥ ८६ ॥ तरी रायाचे सु-
 रवीं शनैश्वर ॥ सचून दे कांहीं विचार ॥ तोची पीडा करी वारंवार ॥ दुःख देतराया तें ॥
 ८७ ॥ हे रायाचें वचन ऐकोनी ॥ सेवक उठिले झड करोनी ॥ राया विक्रमासीचाल वि-
 लें घेईनी ॥ तयानगरा बाहेर ॥ ८८ ॥ नेऊनियां नगर प्रदेशी ॥ तोडिते झाले कर-
 चरणासी ॥ अश्रू येती जनाचे नयनासी ॥ महांसंकट बोटवले ॥ ८९ ॥ तेव्हां हात पा-
 यचारी ॥ तोडिले तेव्हां निष्ठुरी ॥ राको निग्रामा बाहेरी ॥ सेवक गेले सांगावया ॥ ९०
 मगराजा पुसे सेवकांला ॥ तो मेला कीं वांचला ॥ प्राण त्याचा कोठें उरला ॥ ऐसें बोले
 उत्तर ॥ ९१ ॥ सेवक म्हणती महाराज ॥ सत्वरची प्राण जाईल सहज ॥ करचरणा
 वीण आत्मराज ॥ कैसें सरव पावेल ॥ ९२ ॥ रवाण्या वीण हेराण ॥ शरीरी पीडा-
 अतीदारुण ॥ नळमळ करी रात्रंदिन ॥ महां दुःख होतसे ॥ ९३ ॥ इकडे राजा-

इकडेराजाविक्रमकायकरी ॥ हातपायांचेंदुःखभारी ॥ जेसामच्छतळमळकरी
 ॥ उदकावीणजाणपां ॥ ९४ ॥ कोणीयेतातीवाटसरू ॥ त्यानींयाहतांयेतगाहिव
 रू ॥ म्हणनीहेपरमेवरू ॥ कोणकष्टयात्राणियासीं ॥ ९५ ॥ जरीअन्नउदककोणी
 द्यावें ॥ तरीरायेंत्यासीदंडावें ॥ नाडणबंधनकरावें ॥ ऐसाधाकजनासीं ॥ ९६ ॥
 ऐसाजहालाएकमास ॥ अतीदुःखहोनसेविक्रमास ॥ परीदयानयेकोणास ॥ य
 हदशांम्हणवूनीं ॥ ९७ ॥ रावविक्रमशोककरी ॥ म्हणेग्रहासमर्थाकृपाकरीं ॥ निष्प
 रनव्हावेंनिजअंतरीं ॥ दयाकरींदीनास ॥ ९८ ॥ ऐशीकरुणाभाकीतयेवेळीं ॥ मग
 शनैश्वराकृपाआली ॥ म्हणेयाच्यासत्वाचीनकळेखोली ॥ सीमाझालीतत्वतां-
 ॥ ९९ ॥ तरीआतांपीडूनयेतत्वतां ॥ केलीरायामनींघेरकता ॥ चंद्रसेनद्रवलाचि
 ता ॥ म्हणेअन्नउदकदेतजावें ॥ १०० ॥ अन्नउदकाचीआज्ञाजाली ॥ नगरज-
 नांदयाआली ॥ तेआणूनदेनीनित्यकाळीं ॥ कनवाळूकृपाळूजन ॥ १ ॥ अन्न-
 उदकाचाहोनसेसकाळ ॥ परंतुकरचरणावीणपांगुळ ॥ ३ ॥ अतीदुःखीहात
 सेविद्धळ ॥ चैननपडेक्षणभरी ॥ २ ॥ ऐसींक्रमिलींवर्येदोन ॥ तोंवरीदुःखसो
 शिलेंअतिदारुण ॥ ऐसेंकर्माचेंविंदान ॥ भोगिल्यावीणसुटेना ॥ ३ ॥ तवकोणे
 एकेदिवशीं ॥ तेलीणबेसोनिमिबिकेसीं ॥ जातहोतीसासच्यासीं ॥ तयामार्गानें

॥४॥ त्या तेलणीचें माहेर ॥ होतें पेंडज्जनीनगर ॥ सासरे तामलिंदा पूरनगर ॥ ऐसें
श्रोतीं जाणावें ॥ ५ ॥ तेथील तेल्याने उज्जनी हनी ॥ सुषा आणिली मूळ करुनी ॥ तव
ती त्या मार्गावरुनी ॥ येत होतीं उभयतां ॥ ६ ॥ तेव्हां त्या तेलणीनें ॥ पाहिलें विक्रमा
कारणें ॥ मनीं म्हणे राजा कोणें ॥ आणिला सेया स्थानीं ॥ ७ ॥ मग ती रवालीं उत्त-
रोनिका मिनी ॥ लागली विक्रमाचे चरणीं ॥ म्हणे हात पायां वाचुनी ॥ कोण अव-
स्था शरिराची ॥ ८ ॥ राजा अवलोकी तेलिणी कडे ॥ बार्द विजयी असो तनु दोडुडे
॥ काय वृत्तांत या माकडे ॥ तो सर्वसांग मज ॥ ९ ॥ मग कामिनी म्हणे अहो राया
॥ सर्व सरवी आहेत करुणालया ॥ परी हे अवस्था तुमच्या देहा ॥ काय ह्मणोनी
जाहली ॥ १० ॥ राव म्हणे ऐक पतिव्रते ॥ हा कर्मभोग जाण निरुते ॥ ग्रह दशा फि-
रली माते ॥ हे कर्तव्य देवाचें ॥ ११ ॥ मग सर्वसांगीतलें तिथेसी ॥ जें जें वर्तले ज्या
समयासी ॥ तें ऐकून म्हणे विक्रमासी ॥ म्हणे धन्य रे विधातिया ॥ १२ ॥ मग-
ती तेलीण काय करीत ॥ रायासी सिबिके माजी बैसवीत ॥ आपुल्या गृहासी घे-
ऊनि जात ॥ अत्यादरें करोनियां ॥ १३ ॥ तव तो तेली कां पेशरथरां ॥ म्हणे हें विघ्न
आणिलें घरा ॥ जरी श्रुत होईल राजेश्वरा ॥ मग केसें करावें आयठा ॥ १४ ॥ तेव्हां सू-

नमूणेश्वरासीं ॥ विक्रमादित्यहानिश्चयेसीं ॥ धर्मनीतीराज्यकरीउज्जनीसी
 ॥ परिहेदशाग्रहाची ॥ १५ ॥ हामाळवादेशींचाधनी ॥ जैसाउकरडांतपडला
 चिंतामणी ॥ देवेंलाधलाआयणालागुनी ॥ म्हणोनिआलागृहातें ॥ १६ ॥ मग
 तोतेलीकायकरी ॥ रायाचंद्रसेनाश्रुतकरी ॥ आपणतरकरटाकिलाजोवाहे-
 री ॥ हानपायखंडोनी ॥ १७ ॥ जरीआज्ञाहोईलराजेश्वरा ॥ तरीआणीनतयात-
 स्करा ॥ दयाउपजलीममअंतरा ॥ दीनअनाथम्हणवोनी ॥ १८ ॥ मगरावम्हणे
 मलारेमला ॥ आणावेंतयातस्कराला ॥ प्रतिपालकरींवहिला ॥ अन्नवस्त्रदेउ
 नी ॥ १९ ॥ ऐसाहुकूमकेलारायानें ॥ मगतेलीआलाधराकारणें ॥ तेव्हांतेलि-
 यासीविक्रमम्हणे ॥ गोष्टसांगतोंऐकतें ॥ २० ॥ मगरावम्हणेमेहेतरासीं ॥ तु-
 म्हींश्रुतनकरावेकोणासीं ॥ विक्रमआहेममगृहासीं ॥ ऐसेंकोवेनवदावे ॥ २१
 मगतोतेलीम्हणेश्वरा ॥ घाणाहांकावामाझियाधरा ॥ देईनअन्नआणिव-
 स्त्रा ॥ ऐसानेसपेंमाझा ॥ २२ ॥ विक्रमम्हणेतेलियासीं ॥ धन्यतुझीबुद्धीऐसी
 ॥ तुझाउपकारनफिटेआम्हासी ॥ महासंकटीरक्षिलें ॥ २३ ॥ ऐसेंकरितांकां-
 हींदिवस ॥ होतेजालेविक्रमास ॥ नयातेलियाचेघरींरात्रंदिसा ॥ घाणाहांकी-

तसे ॥ २४ ॥ तव सातवर्षे परि पूर्ण जाली ॥ पुढें कथा केसी वर्तली ॥ ते पाहि-
जे श्रवण केली ॥ एकाग्रचित्तें करूनी ॥ २५ ॥ मग कोणे एके दिवशी ॥ सायंका-
ळचा समयासी ॥ घाण्यावर असतां विक्रमासी ॥ बुद्धी केसी आववली ॥ २६ ॥
तो दीपरागाचा अवसर ॥ ध्यानांत आणी राजेश्वर ॥ मग आळवीतसे मधुर ॥
स्वर करवकरोनी ॥ २७ ॥ राग उद्धार करितां प्रत्यक्ष ॥ दीपलागले लक्षा तुलक्ष-
॥ जैसी दिपवाळी देख ॥ प्रकाशमान नगरांत ॥ २८ ॥ एक संभाच्या माडीत ॥ रा-
जकन्या अती रूपवंत ॥ नामे पद्मसेना निश्चित ॥ बैसली से आनंदें ॥ २९ ॥ तेव्हां
तिनें अवलोकिला प्रकाश ॥ मग पाचारिलें पाचारिकेस ॥ म्हणे कोणे केले दीपो
हास ॥ शोध करूनी मजसांग ॥ ३० ॥ दिपवाळी तो आज नाही ॥ आणिल महीको-
ठें नसे ही ॥ तरी हें आश्चर्य दिसतें काई ॥ पाहूनिया वेंस त्वर ॥ ३१ ॥ इकडे दीपरा-
ग जाला संपूर्ण ॥ तेव्हां दीपमावळ ले सुबीं हुन ॥ मग दुसरा श्रीरागनामें करून ॥
तथें शब्द आळवीतसे ॥ ३२ ॥ पद्मसेनावदे परिचारिकेसी ॥ हा पुरुष रागज्ञा-
नी विशेषी ॥ राग आळवितो अतिस्वरशी ॥ कोण्या स्थळीं पहागे ॥ ३३ ॥ याचा-
आणावास माचार ॥ धुंडाळा वेंस कळनगर ॥ जेथें असेल तो नर ॥ येथें आणावें

गेंसी ॥ ३४ ॥ नेकां परिचारिका चोधी जणी ॥ नगरीं शोध करिती तत्सणी ॥ नवतो
 तेलियाच्या घरीं घाणी ॥ हा कीतसे चौरंगा ॥ ३५ ॥ त्या परतोनराज कन्येस सांग
 ती ॥ कीं चौरंगा केला जो निश्चिनी ॥ तो नस्कर तेलियाच्या गृहा प्रती ॥ घाणा हा
 कीत बेसला ॥ ३६ ॥ तो चिकरीत आहे रंगराग ॥ परीस्वरूप दिसता हे वेदगा ॥
 जैसें कीं शिमग्याचे सोंग ॥ ऐशिया परी दिसता हे ॥ ३७ ॥ मग पद्मसेना म्हणे सा
 चार ॥ तरी घेऊन या तो तस्कर ॥ जिवे भावे करी नम्रतार ॥ वेधला गला अंतरी
 ॥ ३८ ॥ परिचारिका म्हणती प्रमाण ॥ परी राया श्रुत करावे जाण ॥ म्हणजे नला
 गोदूषण ॥ शब्दनये आम्हा वरी ॥ ३९ ॥ नेकां पद्मसेना म्हणे तुम्हांस काई ॥ नया
 सी येथें आणावे पाही ॥ मगराया सी श्रुत करी नलवला ही ॥ तुम्ही मनीं भिऊन
 का ॥ ४० ॥ नेकां परिचारिका निघाल्या तेथुनी ॥ येत्या झाल्या ते त्याचे दुकानी
 ॥ मग त्या तेलियासी पुसोनी ॥ नयासी घेउनी चालिल्या ॥ ४१ ॥ एका स्तंभा
 च्या माडी वरी ॥ नयासि नेले पेंस त्वरी ॥ मग नया ते अवलोकून राजकुमरी ॥
 अंतरीं संतोषली ॥ ४२ ॥ मग तेवढे चौरंगासी ॥ तुम्ही रागज्ञानी विशेषी ॥ तरी आ
 नाराग उद्धार करावा वेगोसी ॥ त्रेणें नृप होनी श्रवण हे ॥ ४३ ॥ मग तो करी रागो

धार ॥ यथान्यायगानसेकरवर ॥ कंठ त्याचा अतिमधुर ॥ जैसा गंधर्व दूसरा ॥
 ४४ ॥ ऐसाराजकन्येचा माडीवर ॥ रागरंग होतसे अपार ॥ तवचंद्रसेन आपु
 ल्या माडीवर ॥ ऐकता जाहला ॥ ४५ ॥ मगरावपुसे परिचारिकेसीं ॥ आजिकु
 मारिकेचा महालासीं ॥ रंग होतो दिवस निशि ॥ कोणे कार्यासीं सांगयां ॥ ४६
 मगदासी म्हणनी समर्था ॥ हा अन्याय आम्हासी लावितां ॥ परी हे निजकन्ये
 ची अवस्था ॥ आम्हांकडे काय शब्द ॥ ४७ ॥ परंतु आमुची एक विनवणी ॥ येऊ
 नि पाहावे निजनयनीं ॥ मग येईल कळोनी ॥ अवस्थाने थील ॥ ४८ ॥ पदासेनेचा
 विचार ॥ आम्हांसांगतां नये साचार ॥ म्हणोनि तेथें चलावे सत्वर ॥ मग जें करणे
 तें करा ॥ ४९ ॥ तव त्या रायासी निद्रा आली ॥ पुढें कथा कैसी वर्तली ॥ ती पाहिजे
 श्रवण केली ॥ एकाग्रचिंतें करोनियां ॥ ५० ॥ राजा विक्रम त्या माडीवर ॥ बैस
 लासे चिंतातुर ॥ तव साडेसात वर्षे साचार ॥ भरलीं शानि देवाचीं ॥ ५१ ॥ राजास
 नां चिंता करीत ॥ म्हणो केव्हां उज्जनी होईल प्राप्त ॥ क्लेशाभोगिले अत्यंत ॥ परी क
 पान करीय हस्वामी ॥ ५२ ॥ ऐसाराव चिंता करीत ॥ तव तथें काय वर्तली मात ॥ श
 नि देव होउनी कृपावंत ॥ सत्पुरुष उभा वाकला ॥ ५३ ॥ म्हणो ऐक राया विक्रम सेना

मजन ओळसी अज्ञाना ॥ अद्यापि अनुभवत वमना ॥ आला किंवा नाही ॥ ५४ ॥ मग
राव उठूं पाहे झड करोन ॥ परी ते नाहीत करचरण ॥ ते व्हांतैसीच भूमी शायन ॥ लोदो-
गणया लितसे ॥ ५५ ॥ ते व्हांशनी वदे राया विक्रमा ॥ धन्य धन्य तुझा महिमा ॥ आ-
तां मां प्रसन्न राजोत्तमा ॥ इच्छा असेल ते माग ॥ ५६ ॥ तव विक्रम बोले सद्गवच-
न ॥ म्हणे मनुष्य देहाच पीडी जाण ॥ हेची घावे मज दान ॥ कृपाळु वाशानि देवा ॥
५७ ॥ म्यांदुःख सोशिलें अ निवार ॥ ऐसें प्राण्यासीना हीं सोसवणार ॥ तरी तूं न पी-
डी कोणासी साचार ॥ हेची मागणें शानि देवा ॥ ५८ ॥ ऐसें ऐकोनी शानि देव ॥ म्हणें
धन्य धन्य तूं विक्रम राव ॥ पर पीडनेचा अनुभव ॥ जाणतोसी निजां तरी ॥ ५९
तूं न मा मसीहा तपाय ॥ राजछात्रादिसुखोपाय ॥ परी तुज ईश्वर म्हणोये ॥ पर दुः-
ख निवारिशी ॥ ६० ॥ मग कृपाउपजली शानि देवासीं ॥ राव करचरणादिरूपा-
सीं ॥ यहिल्याहूनि अतिविशेषी ॥ सुंदर कायापें केली ॥ ६१ ॥ मगराव शानि देवा-
चेचरण धरी ॥ म्हणे कृपाळु वा कृपा करी ॥ हेचि मागणें साचारीं ॥ न करी पी-
डा कोणासीं ॥ ६२ ॥ मगराया तें शानि देव बोले ॥ म्याकाय तुज दुःख दीधलें
॥ दुःख गुरु नार्थ पाहिलें ॥ तेकष्ट कोणेरिती ॥ ६३ ॥ तुज दुःख दाविलें किंचि

न ॥ म्याकेसेवासिले देवदेव ॥ ते श्रवण करि सी निश्चित ॥ गुरु पीडा अवधारीं
॥ ६४ ॥ एके दिवसीं प्रातः कालीं ॥ नमन केले गुरु माउली ॥ मग हस्त जो डोनी ते
वेळीं ॥ विनंती करीत यासीं ॥ ६५ ॥ अहोजी श्री गुरुनाथा ॥ मी तुमच्या राशीस ये
नों आतां ॥ तरी मान्य करी कृपावंता ॥ साडेसात वर्षां ते ॥ ६६ ॥ मग गुरु म्हणे गा-
मजसीं ॥ तुम्ही कृपा करावी आम्हांसी ॥ नयावे आमुचाराशी ॥ घडी एक जाणयां ॥
६७ ॥ मग मी वदलों ते वेळां ॥ तुम्ही करितां माझा कंटाळा ॥ तरी मज थारा नाही द-
याळा ॥ कोणी न करी मान्य मज ॥ ६८ ॥ तरी पांच वर्षे मान्य करीं ॥ अथवा अडीच
वर्षे पदरीं भरीं ॥ अडचा वर्षांची परी ॥ थोडकीच असे ॥ ६९ ॥ परी ते नमानीच गु-
रू ॥ मग मी म्हणे नयडे निर्धारू ॥ पुनः मनीं केला विचारू ॥ कीं गुरुसी नगां जावे
७० ॥ गुरु केवळ माउली ॥ सदा कृपेची करी साउली ॥ गुरु वचन नमानितां येवेळीं ॥
अधः प्रातः प्राप्त होय ॥ ७१ ॥ ते वेळां मी लागलों चरणीं ॥ विनंती करीत विनीत वचनी
॥ मी प्रसन्न पुनः प्रहसनी ॥ माग माग गुरुनाथा ॥ ७२ ॥ तेव्हां गुरु म्हणे शनैः श्वरा ॥ आ-
म्हा परी कृपा करा ॥ नयावे आमुचाराशी ॥ हेचि आतां मागतसें ॥ ७३ ॥ मग मी प्र-
सन्न जालों ते क्षणी ॥ साडेसात प्रहर येतों म्हणोनी ॥ तुम्ही मान्य न केल्या सर्व प्राणी

नमानिनीमजलागी ॥ ७४ ॥ मगगुरुदेवम्हणेप्रमाण ॥ तरीसवाप्रहरयेणेजा
णे ॥ तेम्यामान्यकेलेवचन ॥ मगआज्ञाकेलीगुरुते ॥ ७५ ॥ गुरुविचारकरीनि
जमानसी ॥ स्नानसंध्यास्वकर्मासी ॥ करितांदवडीनसवाप्रहरासी ॥ मगतोश
नीकायकरील ॥ ७६ ॥ ऐसागर्वधरिलामनांत ॥ तोमजकळलाहनांत ॥ मगम्या
विचारिलेंचिनांत ॥ कांहीचमत्कारदारवऊं ॥ ७७ ॥ नवतेआलीग्रहाचीवेळ ॥ तेह्ना
गुरुजालाउतावेळ ॥ म्हणेमृत्युलोकींगगाजळ ॥ तरीस्नानालागीपेंजावें ॥ ७८ ॥ श
नीग्रहाचीपडतांछाया ॥ तात्काळपालटलीगुरुकाया ॥ मगफकीरवेषेंतयाग
यां ॥ शनैश्चरपातला ॥ ७९ ॥ नयापासींरवरबुजेंहोतींदोन ॥ तींकेलींगुरुसी-
अर्पण ॥ मगगुरुहर्षयुक्तहोऊन ॥ दोनपैसेदेततया ॥ ८० ॥ मगस्नानकरो-
नितेवेळीं ॥ धोत्रांतफळेबांधिलीं ॥ सारीशोभेकरकमळीं ॥ चालिलेनेमार्गाने
॥ ८१ ॥ नवपुढेंदिसेएकनगरी ॥ तेथेंकायजालीपरी ॥ रावप्रधानसमरी ॥ दोनपु
त्रदोघांसी ॥ ८२ ॥ तेउभयतांत्यादिवशीं ॥ गेलेहोतेशिकारीशी ॥ दोनप्रहरजाले
तयांसी ॥ बादपाहेराजेंद्र ॥ ८३ ॥ नवतेयेतांदिसेना ॥ इकडेउशीरजालाभोजना
॥ तेव्हांसेवकांसकेलीआज्ञा ॥ धुंडूनिआणांदोघांसी ॥ ८४ ॥ मगतेसेवकनिघा

लेसत्वर ॥ लगवगां आलेगावां बाहेर ॥ नवतो पुढें देखिला विप्र ॥ हातीं झोळीवर
 बुजांची ॥ ८५ ॥ तव शनैश्चरें केली माव ॥ फळांचें मस्तकें जालीं सावयव ॥ सेवकीं ओ
 कविला ब्रम्हदेव ॥ म्हणती तुम्हां पाशीं काय आहे ॥ ८६ ॥ ब्राम्हण म्हणे सेवकांसी
 ॥ रवर्बुजें घेतलीं फराळासी ॥ सेवक म्हणती रुधिरासी ॥ स्त्राव होतो दिसता हे ८७
 तूं ब्राम्हण किंवा शूद्र ॥ वस्त्रांतून गळेरुधिर ॥ काय आहे तें सत्वर ॥ दाविजे ये आ
 म्हासी ॥ ८८ ॥ मग गुरुजा हलाभयाभीन ॥ म्हणे हें अघरीत काय वदत ॥ अथो
 दृष्टी झोळी पाहत ॥ नवतें रुधिर प्रत्यक्ष ॥ ८९ ॥ सेवक झोळी घेती हिरोन ॥ म
 गते पाहती सोडोन ॥ तव शिरकमळें निघालीं दोन ॥ प्रधानराज पुत्रांची ॥ ९०
 सेवक म्हणती रे चांळा ॥ महादुष्टा पतिनारवळा ॥ ब्राम्हण वंशीं अमंगळा ॥
 दया नाही तुज अनरीं ॥ ९१ ॥ मग ते क्रोध युक्त मानसी ॥ बंधन करिती ब्राह्म
 णासी ॥ मारीत मारीत नयासी ॥ राया पाशीं आणिला ॥ ९२ ॥ राया सन्मुख
 भाकरून ॥ सेवक सांगती वर्तमान ॥ हा बाळहत्या ब्राम्हण ॥ यानें उभयतां
 सी मारिलें ॥ ९३ ॥ ऐकतां रायासी आली मूर्छना ॥ मनी म्हणे कैसें केलें नाराय
 णा ॥ एक पुत्र होतानो ही मना ॥ नाही आला तुझ्याकीं ॥ ९४ ॥ ब्राम्हण नो हे हा

काळ ॥ यानें गिळिला माझा बाळ ॥ तरी यासीने ऊनितात्काळ ॥ सुळावरीं देईजे ॥
 ९५ ॥ ऐसा हुकूम होता रायाचा ॥ सूळ करविला लोरवंडाचा ॥ नेउनीरोविला पैसा
 चा ॥ नगराबाहेरी ॥ ९६ ॥ तव भूगूचिया मंदिरांत ॥ वर्तमान जाहालें श्रुत ॥ तेव्हां
 एकचि वर्तला आकांत ॥ तो लिहितां ग्रथ विस्तारे ल ॥ ९७ ॥ परी राजपुत्राची कामि
 नी ॥ पतिव्रता लावण्य स्वाणी ॥ वार्ता ऐकतांत तत्सणीं ॥ सती जावया सिद्ध जाहली
 ॥ ९८ ॥ आतां दकडे गुरूनाथासी ॥ येऊनि गेले सुळापाशीं ॥ तेव्हां नसचे कांही गुरू
 सी ॥ ग्रहदशेने वेष्टिला ॥ ९९ ॥ मग गुरूच देसेव कांला ॥ आतां सुळीं नद्यावें आम्हा
 ला ॥ दहा सहस्ररूपये तुम्हाला ॥ देतो क्षणभरी थां वावें ॥ १०० ॥ दोन घटिका आम्हा
 सी ॥ सुळीं नद्यावें निश्चयेसी ॥ मग अवलोकावें नेत्रांसी ॥ कैसें होईल तें ॥ १ ॥ ऐ-
 से करुणा शब्द बोलतां नया ॥ मग त्यासेव कांसी आली दया ॥ तेव्हां ते म्हणनी दो-
 न घटिका थां बोनियां ॥ मग देऊं सुळावरी ॥ २ ॥ ऐसें बोलतां बोलतां जाणा ॥ सवा
 प्रहर जाहला परिपूर्ण ॥ प्रधानराजपुत्र दोघे जण ॥ आले वारू सहीत ॥ ३ ॥ जेणे
 रायासी जाणाविलें ॥ त्याचें दरिद्र दूर केलें ॥ मग सेवकांसी आज्ञापिलें ॥ सुळीं न-
 द्यावें आम्हा ॥ ४ ॥ तेव्हां सेवक धावले सत्वर ॥ येऊनि नगराबाहेर ॥ सांगीतला

समाचार ॥ सुखी नद्या वेंबा म्हाणा ॥ ५ ॥ मग नो आणिलारायापासीं ॥ उभारा हि
लास न्मुखेसीं ॥ आशिर्वाद देऊ निरायासीं ॥ आपुला वृत्तांत निवेदिला ॥ ६ ॥
ऐकोनी रावजाहलासद्गदित ॥ म्हणे मजन कते विदित ॥ मी दूषण लाऊनी बधि
त ॥ होतो तुम्हां गुरूराया ॥ ७ ॥ धिक् धिक् हा संसार ॥ मी महां पापी अनिवार ॥
केवढा केला अविचार ॥ राजमदें करूनियां ॥ ८ ॥ तेव्हां सद्गदित जाहला नृपती
॥ गुरूचरण धरिले प्रीती ॥ सुंदर सुंदो निरडे निश्चिती ॥ मी अपराधी गुरूराया ॥
९ ॥ नेणत यणें जाहला विचार ॥ तो क्षमा करीं साचार ॥ मग हात धरोनी सत्वर ॥
सिंहासनी बेंसविला ॥ १० ॥ मग गुरू म्हणे ऐक भूपाळा ॥ हा अन्याय नाही तुज
ला ॥ ही शनैश्चराची कळा ॥ दुःखदा विलेंत यानें ॥ ११ ॥ मग झोळी आणोनी पहा
ती ॥ तव तीं खर्बुजें चदिसती ॥ शीर कमळाची आकृती ॥ अदृश्य जाहली तात्काळ
॥ १२ ॥ असो रायें करविलें भोजन ॥ गुरूपंक्ती बेंसला आपण ॥ आणखी ही दिव्य
ब्राम्हण ॥ सर्व ही तृप्ती पावले ॥ १३ ॥ मग गुरू सीवस्त्रे भूषणें ॥ दिधलीं रायाभू
गूनें ॥ दिधलीं रायाभूगूनें ॥ तेव्हां आज्ञा घेउनी गुरूनें ॥ प्रयाण केलें तेथो नियां
॥ १४ ॥ मग शनि देव आले गुरूपासीं ॥ नमन केलें साष्टांगीं ॥ म्हणे वर्तणूक-

झालीकैसी ॥ तीसांगावीगुरुनाथा ॥ १५ ॥ गुरुमूणेबापाशनैश्चरा ॥ सवाग्रह
 रांतमाझाकेलामोतेरा ॥ साडेसानवर्षेयेतासीखरा ॥ तरीमगकायहोतेकळे
 ना ॥ १६ ॥ तूंमहागाजीग्रहश्रेष्ठ ॥ जिवांसीदेसीबहुकष्ट ॥ मीगुरुतुजअति
 श्रेष्ठ ॥ बराउपकारफेडिला ॥ १७ ॥ असोजेंजहालेंतेवरेंजाहलें ॥ परीऐसेंको
 णाचकष्टवीवहिलें ॥ तुजशपनमाझीयेवेलें ॥ शनिग्रहासमर्था ॥ १८ ॥ मगश
 निदेवमूणेगुरुसी ॥ गर्वनधरावामानसी ॥ गर्वधरीलत्यापुरुषासी ॥ ऐसें
 चमीगोजीन ॥ १९ ॥ गुरुजीतुम्हांसगर्वजाहला ॥ मूणोनिहाअपराधघड
 ला ॥ तरीक्षमाकरीबालकाला ॥ अपराधपोटींघालिजे ॥ २० ॥ मगशनिगेला
 शिवापात्री ॥ मूणेआतांयेतोंमीतुम्हासी ॥ तवशंभूमूणेआम्हासी ॥ कायकरि
 सीयेउनी ॥ २१ ॥ परीयेसीतेव्हांसांगूनयेणे ॥ ऐसेंउभयतांजाहलेंबोलणें ॥ मग
 दुसरेदिवशींशानीने ॥ येतोंमूणोनीसूचविलें ॥ २२ ॥ शंकरेंऐकोनिवचनासी ॥ क्ष
 णएकलपालाकैलासी ॥ मगवदतेझालेशानीसी ॥ तुवांआमुचेंकायकेलें ॥ २३ ॥
 मगशानीमूणेमहांदेवा ॥ तुमचाधाकत्रिभुवनीसर्वा ॥ मजभेणेंलपालासीदेवा
 धिदेवा ॥ हेंकायथोडेंअसे ॥ २४ ॥ ऐकोनीहांस्यकरीकेलासराज ॥ मूणेधन्यतु-

झेंउग्रनेज ॥ गगत्यातें कृपाकरोनीसहज ॥ आज्ञादेतशनिला ॥ २५ ॥ मगग्रहआ-
 लारामचंद्रासीं ॥ वनवासभोगविलातयासी ॥ आणियग्रहयेतांसितेसी ॥ रावणे-
 चोरूनिपेंनेली ॥ २६ ॥ रावणाचामंचकारवालते ॥ नवग्रहहोतेपालथे ॥ त्यावरी
 मंचकठेऊनिनिरुते ॥ रावणपहूडेनित्यकाळीं ॥ २७ ॥ मगतथेंआलेनारदमुनी ॥
 तेवढतेजालेमजलागुनी ॥ तूग्रहश्रेष्ठमहांअभिमानी ॥ ऐसीदशातूमची ॥ २८ ॥
 तरीयेथेंतुमचेंकांहींनचाले ॥ गरीबासीकष्टवितांबळे ॥ हेंसामर्थ्यनव्हेआगळे
 ॥ उगाचीपुरुषार्थभोगिनी ॥ २९ ॥ मगदानीवदेनारदासी ॥ आम्हीपालथेने-
 सोइचेकरविशी ॥ मगपाहेंपराक्रमासीं ॥ कैसाआहेतोदावीन ॥ ३० ॥ नारदम्हणें
 मीऐसेंकरीन ॥ ऐसेंबोलोनियांवचन ॥ मगरावणापासींजाउन ॥ सांगेतयासी
 विचार ॥ ३१ ॥ म्हणेंग्रहपालथेघालून ॥ मंचकींनिद्राकरितीसत्रंदिन ॥ तरीहेंअ-
 नुचितअसेजाण ॥ वैरीयाच्याउरावरीपायद्यावा ॥ ३२ ॥ तेवचनरावणामानवले
 ॥ मगपालथेतोइचेकेले ॥ मगनेथेंकायवर्तले ॥ तेंपरिसावेंसज्जनी ॥ ३३ ॥ ह-
 षीफिरवितांशनैश्वर ॥ षण्मासांतसहपरिवार ॥ निर्दोळीश्रीरामचंद्र ॥ पुत्रपौत्रां
 सहीत ॥ ३४ ॥ हरिश्चंद्ररायासीआलाशनी ॥ बारावाकूरस्थानी ॥ पाडिताझाला-

कौशीकमुनी ॥ राज्यभ्रष्टोकेला ॥ ३५ ॥ पुढेंअतिदुःखदिधलेतयासी ॥ स्त्रीपुत्रादि
 धातलेविक्रयासी ॥ स्वयेंविकलाडोंवासी ॥ तेथेंहीजाचिलेबहूत ॥ ३६ ॥ ऐसेंक-
 षविलेंराजोत्तमा ॥ दमयंतीप्राणमनोरमा ॥ दुःखदिधलेंहेविक्रमोत्तमा ॥ पीडिये
 लीदमयंती ॥ ३७ ॥ ग्रहआलाइंद्राया ॥ भोगिलीगौतमाचीजाया ॥ भगांकीतशा
 लीकाया ॥ ऋषीशापेंकरूनियां ॥ ग्रहआलाचंद्रासी ॥ स्पर्शकेलागुरुपत्नीसी ॥ -
 कलंकलागलाचंद्रासी ॥ ऐसेंशालेंजाणयां ॥ ३८ ॥ ग्रहआलावसिष्ठासी ॥ क्षय
 शालाशतपुत्रांसी ॥ तैसेंचपीडिलेंपरशुरामासी ॥ मच्छगंधाभोगिली ॥ ४० ॥ पंड
 वग्रहदशाभोगीत ॥ राज्यहरोनिगेलेवनांत ॥ कौरवांचाक्षयकेलाक्षणांत ॥ ग्रहये-
 ताचीतात्कार्ही ॥ ४१ ॥ तैसाचीश्रीकृष्णासीग्रहआला ॥ स्थमंतकाचाडागलाग
 ला ॥ तोकोणत्याकारणेंनिघाला ॥ हरीविजयीतीकथा ॥ ४२ ॥ मगरुष्णाम्हणेश
 नैश्वरा ॥ तूंमहांसमर्थहोसीरवरा ॥ सर्वत्रांसीतुझादारा ॥ देवदांनवांदिकांसी
 ॥ ४३ ॥ ऐसेदेवांदिकांसीचासिलें ॥ त्यांततुजलाकांहीसेंदुःखदिधलें ॥ किंचि-
 तचमत्कारासीदाविलें ॥ समजावयातुजलागी ॥ ४४ ॥ मगविक्रमउवेझडकरी ॥
 साष्टांगनमस्कारकरी ॥ धन्यशानैश्वराअवधरी ॥ पावनकेलेंमजलागी ॥ ४५ ॥

आतांभीनुजअनन्यशरण॥रुपाकरीअनायालागून॥हेंचीद्यावेंवरदान॥न
 पीडांप्राणिमात्रासीं॥४६॥मगअविमूढेविक्रमासी॥धन्यतूपरांपकारीहोसी
 ॥परपीडानिवारितोसी॥उपमानाहीनुजलागीं॥४७॥तेव्हांप्रसन्नजाहलाश
 नेश्वर॥रायासीदेताझालानिजवर॥हाग्रंथश्रवणपठणकरीजोनर॥तयासीपी
 डानकरीमीं॥४८॥भावेकरितीश्रवणपठण॥आदरेग्रंथसंरक्षण॥त्यांसीरक्षी
 मीरात्रंदिन॥रुपाकरीनसर्वथा॥४९॥जोकांश्रवणपठणनकरी॥आणिग्रंथा
 चीहेळणाकरी॥तयानराच्याशरीरीं॥पीडाफारकरीनमीं॥५०॥श्रवणपठणाचा
 ऐकाविचार॥नित्यअथवाशनिवार॥श्रवणपठणकरीजोनर॥उपोषणेंअतिसं-
 तोषें॥५१॥जरीनकरावेंउपोषणासीं॥तरीश्रवणकरावेंअहर्निशी॥तेणेंसंतो-
 षमममानसीं॥मगपीडानकरीतत्वनो॥५२॥हेंवचनमाझेनमस्त॥विक्रमासी
 भाषदेत॥त्यानरासीभाग्यवंत॥करीनजाणनिर्धारि॥५३॥ऐसावरदेऊनिरा
 यासी॥शनिदेवगेलेनिजस्थानासी॥पुढेंकथावर्तलीकैसी॥तीश्रवणकसबी
 श्रोतेहो॥५४॥राजकन्येच्यामाडीवर॥विक्रमासीभेटलेशनैश्वर॥तेव्हांराया-
 चेंदिव्यझालेंशरीर॥जैसासूर्यप्रघट्टला॥५५॥तवचंद्रसेनरावआला॥पाहेत

Handwritten text in Devanagari script, likely a manuscript page. The text is written in a cursive style and is organized into several horizontal lines. The script is somewhat faded and the paper appears aged. The text is written in a cursive style and is organized into several horizontal lines. The script is somewhat faded and the paper appears aged. The text is written in a cursive style and is organized into several horizontal lines. The script is somewhat faded and the paper appears aged.

Handwritten text in Devanagari script, likely a manuscript. The text is written in a cursive style and is organized into several vertical columns. The script is somewhat faded and the paper shows signs of age.

[OrderDescription]
,CREATED=05.08.20 11:48
,TRANSFERRED=2020/08/05 at 11:54:36
,PAGES=39
,TYPE=STD
,NAME=S0003422
,Book Name=M-2387(1)-SHANIMAHATMAY POTH
,ORDER_TEXT=
,[PAGELIST]
,FILE1=00000001.TIF
,FILE2=00000002.TIF
,FILE3=00000003.TIF
,FILE4=00000004.TIF
,FILE5=00000005.TIF
,FILE6=00000006.TIF
,FILE7=00000007.TIF
,FILE8=00000008.TIF
,FILE9=00000009.TIF
,FILE10=00000010.TIF
,FILE11=00000011.TIF
,FILE12=00000012.TIF
,FILE13=00000013.TIF

FILE14=00000014.TIF
,FILE15=00000015.TIF
,FILE16=00000016.TIF
,FILE17=00000017.TIF
,FILE18=00000018.TIF
,FILE19=00000019.TIF
,FILE20=00000020.TIF
,FILE21=00000021.TIF
,FILE22=00000022.TIF
,FILE23=00000023.TIF
,FILE24=00000024.TIF
,FILE25=00000025.TIF
,FILE26=00000026.TIF
,FILE27=00000027.TIF
,FILE28=00000028.TIF
,FILE29=00000029.TIF
,FILE30=00000030.TIF
,FILE31=00000031.TIF
,FILE32=00000032.TIF
,FILE33=00000033.TIF
,FILE34=00000034.TIF
,FILE35=00000035.TIF

FILE36=00000036.TIF
,FILE37=00000037.TIF
,FILE38=00000038.TIF
,FILE39=00000039.TIF
,